

הבולדוזר לחם באלמנה הזקנה - וניצח!

אותו, שלא נתתי רשות לאיש! הם לא שמעו לי. שכבתי על הריצפה לפני הטרקטור ולא נתתי לו לעבוד. הם הזיזו אותי משם.

„אני אשה בריאה, אף פעם בחיים שלי לא הייתי חולה. אני בת 71, ועד לפני המקרה היה לי מרץ כמו לשתי צעירות ביחד ויכולתי לשים הרבה צעירים בכיס הקטן. אני לא צריכה כסף, אני צריכה בית, ואני רוצה לדעת שיש לי לאן ללכת אם לא ארצה לגור בבית-אבות. אתמול, כשהייתי בבית-המישפט והבנתי שהשופט הוא לטובת העירייה, קיבלתי התקף-לב נוסף לזה שקיבלתי מייד אחרי שראיתי מה עשו לבית שלי.

„אני בסך-הכל אשה זקנה בודדה, מה אני יכולה לעשות? אני מאחלת לאדון שיפמן שכשהוא יהיה זקן, שיעשו לו מה שהוא עושה לי, ואז הוא יבין את המצב שלי.”

עד כאן סיפורה של אסתר שוסטרמן.

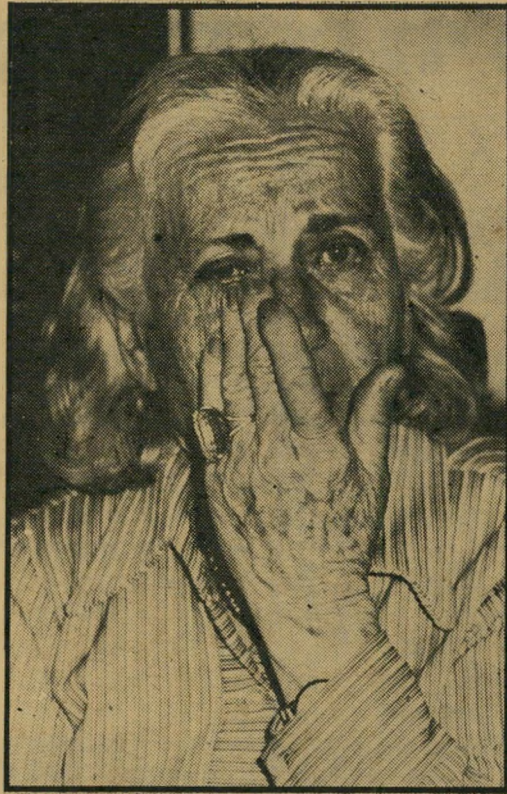
„השופט

מראש נגדי!”

הגברת הזקנה מקפידה מאד על הופעתה החיצונית. היא סירבה להצטלם בחלוק ובשיער סתור, ביקשה להתלבש לפני הצילום. לבשה מינסיים חומים וחולצה ירוקה, סרקה שיערה ופידרה את אפה ומשחה שפתון. הזקנה מכיידה עליה. במשך כל השיחה תלונה כי היא שונאת את הזקנה מאחר שהיא מגבילה אותה.

אסתר שוסטרמן הגישה תלונה על הסגת-גבול פלילית וגרימת נזק שלא כדון לרכוש נגד ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, ונגד ראש אגף התחבורה בעירייה, דויד שיפמן. העתק התלונה נשלח ליועץ-המישפטי לממשלה, הפרופסור אהרון ברק. ביום השישי בשבוע שעבר, לבקשת פרקליטה של שוסטרמן, עורך-הדין שימחה איתן, הוציא שופט בית-מישפט השלום בתל-אביב צו, האוסר על העירייה לתפוס חזקה במגרש שבו נהרס הבית.

ביום הראשון השבוע דחה השופט בוריס רפפורט את הדיון בעניין צו-המניעה, ועד אז דרש מן העירייה שתמציא לו את המקור של פקודת ההפקעה, שלטענת הגברת שוסטרמן לא הגיעה אליה מעולם. אלא שדחיית הדיון רק עירערה עוד יותר את מצבה הגופני והנפשי של הגברת הזקנה. היא אינה מאמינה לאיש, ואומרת: „העירייה הרסה לי את הבית, והשופט מקבל משכורת מהעירייה, הוא מראש נגדי.”

ה ידיעה בעיתונות מסרה כי דחפורי עיריית תל-אביב הרסו בית בפירת הרחובות ז'בוטינסקי אבן-גבירול, ללא צו-הריסה. כנגבים בלילה הגיעו פועלי העירייה, כשבראשם סגן-ראש-העירייה וראש אגף התחבורה דויד שיפמן, ובאמצעות בולדוזר החלו בהריסת המבנה. הוא הפריע, לדיברי שיפמן, לתנועה ברחוב אבן-גבירול הסואן, והיווה מיטרד תברואתי.

ההריסה לא התבצעה לאור היום ובנוכחות עדים. סגן-ראש-העירייה ועושי דברו ידעו היטב עד כמה אכזרי המעשה. משום כך הוציאוהו אל הפועל בשעה שמרבית התושבים נמים את שנתם ואיש לא מפריע בעדם. כשהגיעו אסתר שוסטרמן בת ה-71 למחלת ב-8 בבוקר, כמינהגה מדי יום, אל ביתה שבשכונת סומייל, חשכו עיניה. במקום בית מצאה שם עיי-הריסות, ובולדוזר, אסתר שוסטרמן, אחות במיקצועה, מתגוררת בקומה השביעית של בית-האבות ברמת-אביב, בעיניים תפוחות מבכי ובקול שבור סיפרה, כי מאז הרסה העירייה את ביתה לקתה כבר בשני התקפי-לב.

אסתר שוסטרמן הגיעה לישראל מבסרביה בשנת 1933. כאן הכירה את בעלה, חיים שוסטרמן, שעבד במשך שלושים שנה בעיריית תל-אביב בעוד היא עובדת כאחות-משפלת בתחנת מגן-דויד-אדום.

כשנישאו הם רכשו בית בשכונת סומייל המערבית.

„הילדים לא

מדברים אתי!”

מפרת אסתר שוסטרמן:

„בסומייל גרו אז שלושה-ארבע מישפחות יהודיות, וכל השאר היו ערבים. כשקיננו את הבית הוא היה ממש חורבה, ועלה לנו 140 לירות ארץ-ישראליות. במשך שבועות שיפצנו אותו, בעלי ואני, במרדינו, עד

הם לוחמים

גם בזקנות

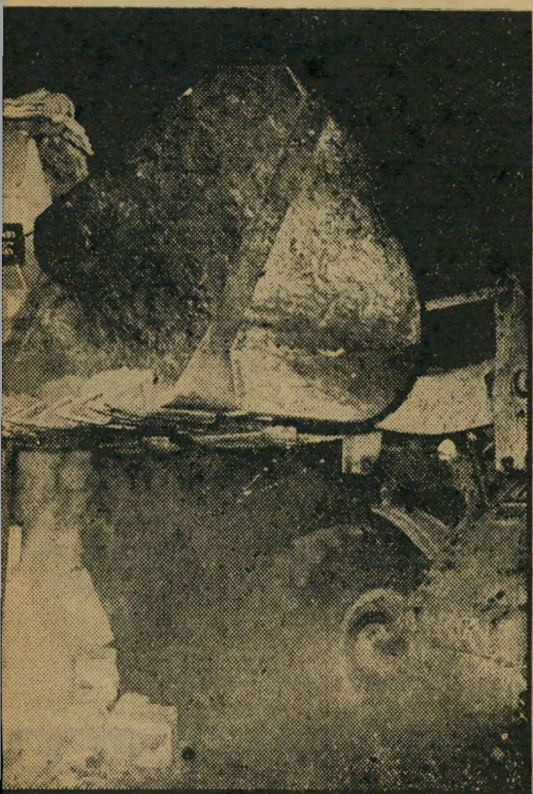
אסתר שוסטרמן (כאחות, לפני שנים)
„היה לי מרץ של שתי צעירות!”

גוף היו קשים לי. איפה שלא הלכתי נזכרתי בבעלי, איפה הוא ישב, איפה הוא שכב. לפני כמה חודשים החלטתי להשכיר את הדירה ב-1500 לירות לסטודנטים, ולנסות ללכת לחיות בבית-אבות. אבל פה, בבית-אבות, הסתבר לי שהמקום לא מתאים לי. בגיל שלי אפשר עדיין לעשות היום, אפשר לבלות, להכיר אנשים, ופה כולם זקנים בני תישעים. אין עם מי לדבר.

„לא התאקלמתי. לרוב האנשים פה הראש לא עובד, הידיים לא מתפקדות, הרגליים לא הולכות. ולי יש עוד סכס-אפיל, אני אהבת ללכת לקולנוע, לבלות. פה אין עם מי לעשות את זה. החלטתי לעבור לגור בסומייל. האיזור טוב, בתי-קולנוע קרובים, אפשר לחיות שיפצתי את הבית, סידרתי את הגג, התקנתי תריסים, סידרתי את החלונות, דיברתי עם קבלן לעשות שפריץ, והחלטתי לחזור לגור בבית אחרי פסח. הכנסתי לשם רהיטים: שני פוטלים, ספה, מיטה, שטיחים, מפה, פרחים. רצייתי סטודנטית שתגור איתי, כדי שאני לא יהיה לבד. „והנה, לפני חודשיים בא העוזר של אדון שיפמן מהעירייה אלי, לבית-אבות, ואמר לי: „זוכרת? לפני חמש שנים ביקשנו ממך לעשות סידור שתמסרי לנו את הבית. אנחנו מבקשים ממך למסור לנו את הבית עכשיו.” ענית לו שאני צריכה את הבית בשביל לגור בו. הוא אמר: „אנחנו צריכים את הבית בשביל כביש”. לא הסכמתי בשום פנים ואופן. הלכתי לשיפמן ואצרתי לו שלא אוותר על הבית.

„והנה הם באו ביום המישי בשבוע שעבר לשכנים שלי, באמצע הלילה, ואמרו להם שבהסכמת הגברת שוסטרמן החליטו להרוס את הבית. השכנים האמינו להם, ואפילו כיבדו אותם בקפה.

„מאז שהחלטתי לחזור לגור בבית, עשיתי לי מינהג לישון בו פעמיים בשבוע כדי להתרגל. חוץ מזה הייתי מגיעה בכל בוקר בשעה שמונה בדיוק, ומאווררת את הבית. פותחת את החלונות, מסדרת, מנקה, תארו לכם איזה הלב קיבלתי כשבאתי ביום שישי בבוקר, בשמונה, ובמקום הבית ראיתי טרקטור עם שלושים פועלים, הורסים לי את הבית! צעקתי שלא יגעו בבית שלי, אמרתי להם שזה שקר, שאני לא הסכמתי שיהרסו לי

הבולדוזר הורס את בית שוסטרמן

„שכבתי מתחת לטרקטור!”